

95. Epikurén

1. Jag vill ha rus, ett glädjeraus var dag,
jag vill var natt med sköna kvinnor skämta
Kung Salomo predikade som jag,
att sällheten av vin och kvinnor hämta
Vad glädje gör det mig i gravens natt
med mödor att ha samlar skatt på skatt,
att Saga rosar mig i murkna skrifter
för stora värv och lysande bedrifter

2. Nej, jag vill dricka, tills jag dignar tung
på mjuka bädden vid Selindas sida
Dess vita barm, vad den är varm och ung,
vad där är ljuvt att tidens lopp förbida!
Låt solens hästar skena med dess vagn,
det gör mig föga glädje, föga gagn
Jag trives helst ibland de blyga ljusen,
de glada sånger och de fulla krusen

3. Om världens skatter tyngde i min hand,
vad du då hastigt bleve rik, Selinda!
För att få lösa några slitna band,
jag skulle dig med gyllne kedjor binda
Ja, om ett kejsardöme vore mitt,
för varje famntag blev ett grevskap ditt
Och ägde jag till gördel himlafältet,
för varje kyss jag gav en sten ut bältet

5. Och du, min bror, som under stort besvär
armbågat dig igenom svåra tider,
som gråtit blod, var gång du varit kär,
och dricker vatten, tills kaldunet svider
Se liljorna på marken och var man,
med vin och flickör gläd dig när du kan!
Om du se'n dör en dag förutan kassa,
försynen blir kurator i din massa

5. Vid sista tulln, när Petrus frågar dig,
vad ont och gott du för med dig från jorden
Då är det ej stort lönt att rosa sig,
ned mycken ursäkt stammande på orden
Ty kan du svara tryggt vid denna port,
att du har intet syndigare gjort,
än sugit Lindas läppar och pokalen
Han öppnar gavelvitt den stora salen

*/Ord av J. A. Wadman. Mel. av Moleau. Ur Sv. Eduard, "200
Gamla kända visor", nr 95/*